

εὐρίσκειτο εἰς στιγμήν ἀπαίσιον, ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς ἡ ἐξάλειψις πλάνης τινός συνεπιφέρει τὴν ἐξαφάνισιν πασῶν τῶν ἄλλων, καὶ τότε βλέπει τις μέχρι τοῦ βάθους τῆς ἀνθρωπίνης κακοδαιμονίας. Εὐρισκομένη μεταξύ τῆς μητρὸς σχεδὸν παράφρονος, τοῦ ἀπίστου συζύγου καὶ τοῦ λίαν ἀνηλικού τέκνου τῆς, διὰ πρώτην φοράν ἔσχε συνείδησιν τῆς μονώσεώς τῆς· ἀλλὰ τοῦτο ἐνίσχυσεν ἔτι μάλλον τὰς ἀποφάσεις τῆς.

Ἐν τῷ ἅμα πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡσχολήθησαν περὶ τὴν προετοιμασίαν τῆς τόσον ἐσπευμένης καὶ ἀπροόπτου ἀναχωρήσεως. Ἡ Κλαίρη ἐβίαζε τοὺς καταταραχθέντας ὑπηρέτας, ἐνέδυνε τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸ κοράσιον, ὅπερ ἐφαιδρύνετο ἐξ ὅλης ἐκείνης τῆς ταραχῆς. "Ἦθελε ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ Γεωργίου ὅπως αὐτὸς ἐλθὼν εὕρῃ τὸ λίκνον καὶ τὴν οἰκίαν κενήν.

Ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ; Ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀποφασίσει. Ἴσως εἰς μίαν θείαν τῆς ἐν Ὁρλεάνῃ, ἴσως ἐν Σαβινύ, ἀδιάφορον. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ πάντων ὄφειλε νὰ πράξῃ ἦτο νὰ φύγῃ, ν' ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς προδοσίας καὶ τοῦ ψεύδους.

Εὐρίσκειτο εἰς τὸν θάλαμόν τῆς πληροῦσα τὸν ὀδοιπορικόν τῆς σάκκον, στιβάζουσα τὰ ἐνδύματα. Ὀλιβερά ἐπάσχόλησις! Πᾶν ἀντικείμενον ὅπερ μετεκίνει ἐξήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς κόσμον ὀλόκληρον ἰδεῶν καὶ ἀναμνήσεων. Ἐνυπάρχει μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας εἰς πάντα ὧν ποιούμεθα χρῆσιν. Ἐνίοτε τὸ ἄρωμα σακκιδίου τινός, τὸ σχέδιον ἐνὸς τριχάπτου ἤρκει ὅπως προκαλέσῃσι τὰ δάκρυά τῆς. Αἴφνης βῆμα βαρὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν αἴθουσαν οὐ ἡ θύρα ἦτο ἡμίλειστος· ἔπειτα ἠκούσθη βῆξ ἐλαφρά, ὡς νὰ ἤθελεν ὁ εἰσελθὼν νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι κάποιος εὐρίσκειτο ἐκεῖ. "Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ὁ Ῥίσελρ, διότι αὐτὸς μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν κατοικίαν τῆς μετ' οἰκειότητος. Ἡ ἰδέα ὅτι ἔμελλε ν' ἀντικρύσῃ πάλιν τὴν ὑποκριτικὴν ἐκείνην μορφήν καὶ τὸ ἀπατηλὸν τῆς μειδίαμα τὴν ἐνέπνεεν εἰς αὐτὴν ἀηδίαν, ὥστε δραμοῦσα ἐκλείσει τὴν θύραν κράζουσα :

— Δὲν δέχομαι κανένα.

Ἄλλ' ἡ θύρα ἀντέστη, ἡ δὲ χονδρὰ κεφαλὴ τοῦ Σιγισμόνδου ἐφάνη μεταξύ τοῦ διανοίγματος.

— Ἐγὼ εἶμαι, κυρία, εἶπε λίαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἐρχομαι διὰ νὰ μοῦ δώσετε τὰ χρήματα.

— Τὰ χρήματα; εἶπεν ἡ Κλαίρη, ἥτις δὲν ἐνεθυμῆτο πλέον διατὶ εἶχε μεταβῆ εἰς Σαβινύ.

— Σοῦτ!.. Τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον μοῦ χρειάζεταιαι διὰ τὰς συναλλαγματικὰς αἰτινας λήγουν αὔριον... Ὁ κ. Γεώργιος ἐξερχόμενος μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ μοῦ τὸ δώσετε.

— Ἀ, ναί!.. ἀλήθεια... Τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων!.. Δὲν τὰς ἔχω, κύριε Πλαντῆ· δὲν ἔχω τίποτε.

— Τότε, εἶπεν ὁ ταμίας μὲ ἤχον φωνῆς παρὰδοξον, ὡς νὰ ἐλάλει καθ' ἑαυτόν, τότε εἶνε χρεωκοπία.

Καὶ ἐστράφη ἀπελθὼν βραδέως.

Ἡ χρεωκοπία!

Ἡ Κλαίρη ἐκάθησεν, ἔντρομος, ἐνεή.

Ἀπὸ τινῶν ὠρῶν ἐνεκα τῆς καταστροφῆς τῆς εὐδαιμονίας τῆς εἶχε λησμονήσει τὴν καταστροφήν τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου· ἀλλὰ τώρα τὴν ἐνεθυμῆτο.

(*Ἐπεται συνέχεια).

ΑΝΑΔΕΚΤΑ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ὙΔΩΡ

Τί κάμνει αὐτὸς ὁ συρμός! Ἡ τελευταία αὐτοῦ καινότητος ἀπόφασις εἶνε νὰ μεταβαῖν τις περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, τὴν ὥραν δηλαδὴ τοῦ τεῖου εἰς ζαχαροπλαστεῖον ἐκ τῶν πεφημισμένων καὶ νὰ ροφᾷ κατὰ μικρὰς δόσεις ποτήριον πλήρες... θερμοῦ ὕδατος!

Τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐξασφαλίζει ὡς φαίνεται, καὶ τὴν παρούσαν καὶ τὴν μέλλουσαν ὑγείαν. Ὁ συρμός τὴν φοράν ταύτην προέρχεται ἐξ Ἀμερικῆς ἀπὸ ἐξ μηνῶν ἤδη πάντες ἐν Νέα Ὑόρκη πίνουσι θερμὸν ὕδωρ. Τὰ καπηλεῖα εἶνε πλήρη φιλοποτῶν οἷτινες ἀρνοῦνται περιφρονητικῶς τὸ βράνδν καὶ ζητοῦσι ὕδωρ ἔχον θερμότητα 39 βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου. Εἶνε τοῦτο ἔντονος ἀντίδρασις κατὰ τῶν παγωμένων ποτῶν, αἵτινα τόσον πολὺ ἐβλάψαν τοὺς Ἀμερικανούς.

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ θερμοῦ ὕδατος εἶνε ὁ δόκτωρ Σώλσβαρν, λίαν γνωστός ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τῶν ἐρευρῶν αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐλώδους πυρετοῦ καὶ τῆς φθίσεως. Ὁ δόκτωρ Ἐφραῖμ Κῶττερ, ὁ ἰκανώτατος τῶν μικρογράφων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐγένετο ὁ μάλλον ἐνθερμος ἀπόστολος τῶν ἰδεῶν τοῦ συναδέλφου του καὶ ἐδημοσίευσεν ὑπόμνημα περὶ τῆς θεραπευτικῆς πόσεως τοῦ θερμοῦ ὕδατος, τῆς προελεύσεως καὶ χρήσεως αὐτῆς. Αἱ ἀρισταὶ τῶν ἀγγλικῶν ἰατρικῶν ἐφημερίδων ὑπεστήριξαν τὴν γνώμην τοῦ δόκτωρος Σώλσβαρν καὶ θεωροῦσιν ὡς πολὺ σοβαρὰν τὴν δίκαιαν τοῦ θερμοῦ ὕδατος. Ἡ ἐφημερίς *Lancet* τοῦ Λονδίνου ἀποκαλεῖ τὴν μέθοδον ταύτην σπουδαίαν πρόοδον ἐν τῇ ἰατρικῇ τέχνῃ. "Ω, τί κάμνει αὐτὸς ὁ συρμός!

Ὅπως ἴποτε ὅμως ἐνυπάρχει τι τὸ καλὸν ἐν τῷ συστήματι τοῦ Σώλσβαρν· ἄλλως τε δὲ ἐν τῇ θεραπευτικῇ ὑπάρχει ἀξίωμα οὐτινος ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνθῇ τις, τὸ ἐξῆς: «Συμφέρι πάντοτε τὸ πείραμα καὶ ἡ δοκιμὴ.» Παρέχομεν λοιπὸν διὰ βραχείων τὴν ἐξήγησιν τοῦ μέσου τοῦ πειράματος. Εἶνε τόσον εὐκόλος ἡ πόσις ἐνὸς ποτηρίου ὕδατος θερμοῦ!

Ἡ μέθοδος εἶνε ἀρχαιοτάτη· ἀλλ' ἔλαβεν ὑπόστασιν ἀληθοῦς συστήματος κατὰ τὸ 1858 ὑπὸ τοῦ Σώλσβαρου κατόπιν τῶν σπουδαίων αὐτοῦ ἐρευνῶν ἐπὶ τῆς ζωϊκῆς τροφῆς καὶ τῶν ὑπαρχουσῶν σχέσεων μεταξύ τῆς διὰ ταύτης θρέψεως καὶ τῶν νόσων. Ὁ Σώλσβαρου ἐγνωμάτευσε πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὅτι ἡ ζύμωσις τῆς τροφῆς ἐν πλείστοις τῶν ἡμετέρων ὀργάνων καὶ τὰ προϊόντα τῆς τοιαύτης ζυμώσεως ἀπετέλουν τοὺς κυριωτέρους παράγοντας τῶν νόσων. Ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο τολμηρὰ· σήμερον φαίνεται ἦττον ἀμφισβητήσιμος· ἡ ἀνακάλυψις τῶν πτωμαίνων, τῶν διαφόρων ἀλλοκαλοειδῶν εἰς τὸν ὀργανισμόν, πρόσφατοι ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς ζυμώσεως ἐν τῇ πέψει, ἀνάλογά τινα περιστατικὰ γνωστά ἡμῖν ἀλλὰ μήπω δημοσιευθέντα τείνουσι πράγματι ν' ἀποδώσῃ μεγάλην ἐπενέργειαν εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ζυμώσεως καὶ τῆς μετουσιώσεως τῶν τροφῶν ἐν πλείσταις ἴσασιν ἀσθενεῖαις. Ὁ κ. Σώλσβαρου προησθάνθη τὴν ἀλήθειαν.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀλεθρίου ἐπιδράσεως τῶν ζυμώσεων ὁ ἀμερικανὸς ἰατρὸς ἐπενόησε νὰ πλύνῃ τὸν στόμαχον, τὰ ἐντόσθια καὶ τοὺς ἀδένους δι' ἀρκετῆς ποσότητος ὕδατος καταπινομένου. Τὸ ψυχρὸν ὕδωρ δὲν ἀπέφερεν ἀποτελέσματα σαφῆ. Ἀντικατέστησεν αὐτὸ δι' ὕδατος ἔχοντος τὴν θερμοκρασίαν τοῦ αἵματος. Τὸ θερμὸν τοῦτο πόμα παρήγαγεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἕτερα πειραματιζόμενα ἄτομα αἴσθησιν τινα εὐάρεστον ἀνέσεως καὶ ραστώνης. Κατὰ τὸν Σώλσβαρου, εἰς ὃν καταλείπομεν πᾶσαν τὴν εὐθύνην τῆς θεωρίας του, τὸ θερμὸν ὕδωρ διεγείρει τὰ κανονικὰ περιστατικὰ κινήματα τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, ἀποκαθαίρει τὰς γαστροεντερικὰς βλεννομεμβράνας ἀπὸ τῶν ἐπικαθημένων ἐπ' αὐτῶν ἀκαθαρσιῶν, διευκολύνει τὴν τακτικὴν ἔκκρισιν τῆς χολῆς καὶ προκαλεῖ τὴν ἀπόκρισιν αὐτῆς διὰ τῶν ἐντέρων, ἀποτρέπων τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὸ αἷμα καὶ τὴν ἐκροὴν αὐτῆς διὰ τῶν νεφρῶν.

Μετὰ τὰς θεωρίας ταύτας συνοψίζομεν ὧδε τὰ κυριώτατα παραγγέλματα τοῦ συστήματος τοῦ Σώλσβαρου.

Τὸ ὕδωρ πρέπει νὰ εἶνε θερμὸν καὶ ὄχι χλιαρὸν ἢ ψυχρὸν :

Τὸ ψυχρὸν ὕδωρ προξενεῖ κατὰπτωσιν καὶ ἐλάττωσιν τῶν νευρικῶν δυνάμεων. Τὸ χλιαρὸν ὕδωρ προκαλεῖ, ὡς καθεὶς γινώσκει, ἐμετούς. Τὸ παγωμένον ὕδωρ ἀπολύτως ἀποκλείεται. Ἡ ἐν γένει παραδεκτὴ θερμοκρασία αὐτοῦ εἶνε ἡ τοῦ τείου ἢ τοῦ καφέ, ἦτοι τοῦλάχιστον 39 μέχρι 42 βαθμῶν ἐκατονταβάθμου.

Ὡς πρὸς τὴν ποσότητα :

Διαφέρει αὕτη ἀναλόγως τῶν ἀτόμων, τῶν

ὠρῶν τοῦ ἔτους κτλ. Δύναται ν' ἀνέλθῃ ἀπὸ ἐνὸς τετάρτου μέχρι τριῶν τετάρτων τοῦ γαλλικοῦ λίτρου.

Πότε πρέπει τις νὰ πίνῃ τὸ θερμὸν ὕδωρ :

Ἐν γένει λαμβάνεται μίαν ἢ δύο ὥρας πρὸ τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου καὶ ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τοῦ ὕπνου. Ὁ δόκτωρ Σώλσβαρου δὲν συνιστᾷ τὴν πόσιν τοῦ θερμοῦ ὕδατος ἀμέσως πρὸ τοῦ γεύματος, διότι προκαλεῖ ἐνοχλήσεις. Τέσσαρες δόσεις καθ' ἑκάστην ἀκοῦσιν ὅπως μεταβάλλωσι ριζηδὸν τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας.

Πῶς πρέπει νὰ πίνῃται τὸ θερμὸν ὕδωρ :

Πρέπει νὰ μὴ τὸ πίνῃ τις διὰ μιᾶς διὰ νὰ μὴ κουράσῃ τὸν στόμαχον. Ἐκάστη δόσις θὰ πίνῃται διὰ μικρῶν ροφήσεων ἐν διαστήματι δέκα πέντε ἕως εἴκοσι λεπτῶν.

Ἐπὶ πόσον καιρὸν δεόν νὰ διαρκέσῃ ἡ χρῆσις τοῦ θερμοῦ ὕδατος :

Εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἐξάμηνον διάστημα ἀρκεῖ ὅπως καθαρισθῶσιν ἐντελῶς τὸ ἦπαρ καὶ ὁ ἐντερικὸς σωλήν.

Τι δύναται νὰ προστεθῇ εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ :

Ὅπως καταστήσωμεν αὐτὸ ἦττον ἄνοστον καὶ μάλλον εὐάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν σταγόνας τινας ἀρώματος. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν μεταχειρίζονται ἐκχύλισμα γιγγιβέρας, ὁπὸν λεμονίου κτλ. Ὅσάκις διψῶμεν σφοδρῶς, δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν δραγμαῖδα θεϊκῆς μαγνησίας, ἢ χλωριούχου ἀσθέντου ἢ νιτρικοῦ καλίου. Ἐν περιπτώσει κακοπεψίας, προστίθεμεν εἰς τὸ ὕδωρ ἑλαφρὸν ἀφέψημα κινναμώμου, γιγγιβέρας καὶ πιππέρας· ἐν περιπτώσει δυσκοιλιότητος, ἐν κοχλιάριον τοῦ καφέ θεϊκῆς μαγνησίας ἢ ἡμισυ κοχλιάριον τοῦ καφέ taranacum.

Δόσις τοῦ ποτοῦ ληπτέα εἰς ἕκαστον γεῦμα :

Οὐδέποτε πρέπει νὰ εἶνε μείζων τῶν 300 γραμμαρίων, ἐν τρίτον τοῦ λίτρου περίπου, καθότι ἄλλως ἀναλύεται πολὺ ὁ γαστρικὸς χυμὸς καὶ ταράσσεται ἡ πέψις.

Τοιαύτη εἶνε ἡ διαίτα, τὰ δὲ ἀποτελέσματα λέγονται ἀξιοσημείωτα. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος οὐδεμίαν παρουσιάζει πλέον ξηρότητα, ἡ χροιά καθαρίζεται, ἡ πέψις ἐνεργεῖται μετὰ θαυμαστῆς εὐκολίας, αἰσθάνεται τις ἐαυτὸν φαειρότερον καὶ ζωηρότερον.

Ἴδου αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ ὑπομνήματος τοῦ δόκτωρος Κῶττερ :

«Ἡ ἀτομικὴ πείρα τοῦ δόκτωρος Σώλσβαρου, ὅστις πρὸ εἰκοσιπενταετίας πίνει θερμὸν ὕδωρ ἐπικυροῦται ὑπὸ τῆς πείρας τοῦ ὑποφαινομένου, βεβαιωθέντος περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ἀνυσιμότητος τῆς νέας θεραπευτικῆς μεθόδου.»

Δόκτωρ Ἐφραϊμ Κῶττερ (ἐκ Νέας Ὑόρκης).
Ἀπόκειται νῦν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς νὰ εἴπωσι τὸν τελευταῖον λόγον περὶ τῆς διὰ θερμοῦ ὕδατος διαίτης.

(Henri de Parville)